

на дѣцата: А най-малкиятъ хлапакъ взелъ питката и я тръсналъ о пода.

— Умразна питка! . . . Не искамъ те вече! . . .

А питката се понадигнала, изправила се на колело и се търкулнала извънъ прага. . . Изкрѣщала Марта, спуснала се слѣдъ питката, но питката лети като тренъ — не се стига! . . .

Тичала бѣдната Марта, гонила питката. . . Слѣдъ нея дѣцата припкали; а слѣдъ дѣцата и самиятъ дѣдъ се клатилъ. . . Бѣгали тѣ съ всички сили, а питката все по далечъ и по-далечъ се търкаляла. . . И скрила, се най-послѣ, отъ тѣхнитѣ очи.

Върнало се у дома цѣлото сѣмейство съ празни ржцѣ. . . Почнала Марта пакъ да пече питка, но що за чудо! Щомъ се изпече, питката скоква отъ пеща търкулва се на колело и бѣжъ да я нѣма. . . Колкото питки изпекла, всички избѣгали изъ вратитѣ на вѣнъ. . .

Дѣцата плакали, да ядатъ искали, а бѣдната Марта що да прави? . . . Горко плакала и говорила:

— Охъ дѣчица! . . . Трѣбваше ли тѣй да се отнасяте съ Божия даръ — съ хлѣба,